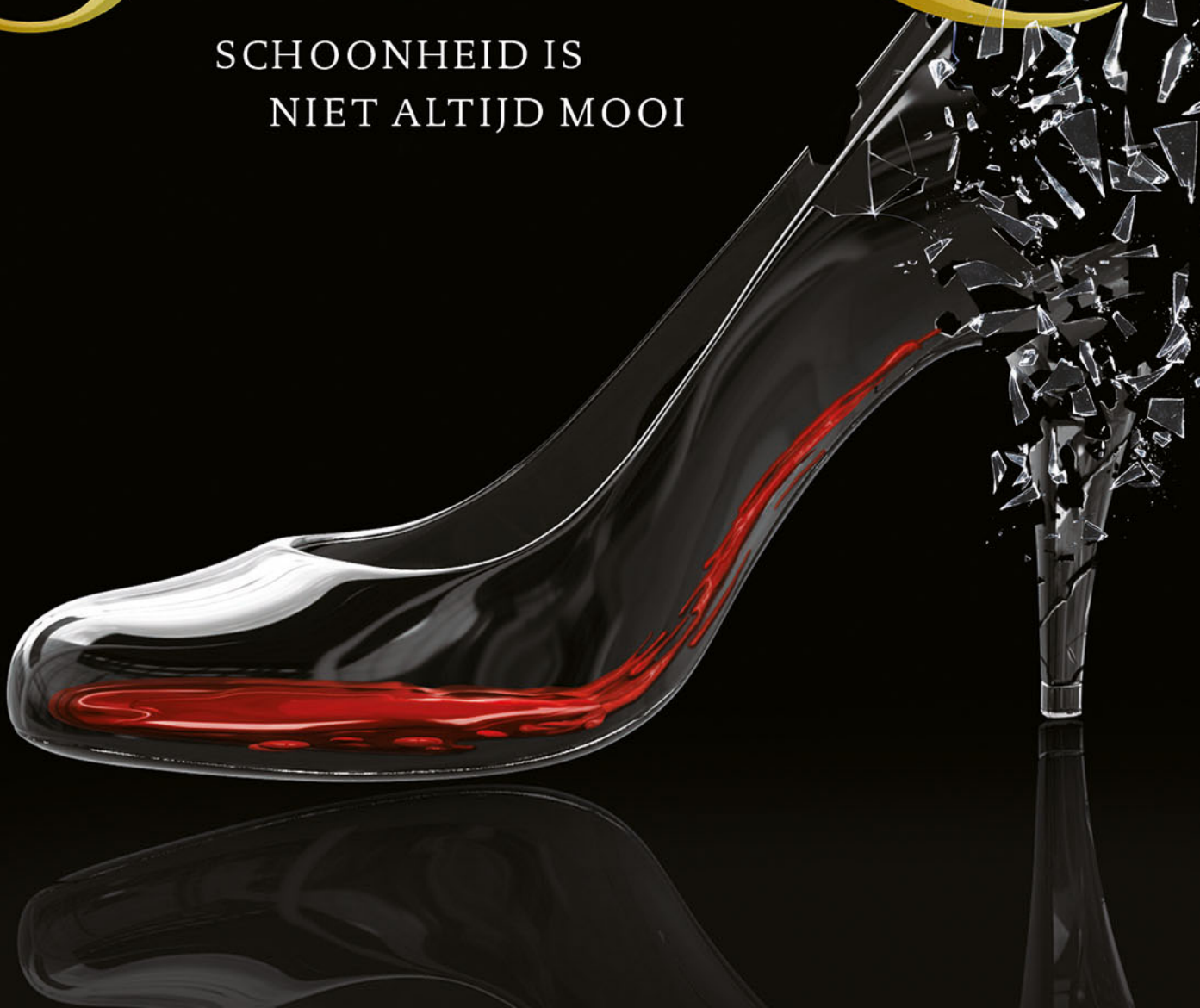

New York Times bestsellerauteur

JENNIFER DONNELLY

STIEFZUS

SCHOONHEID IS
NIET ALTIJD MOOI

New York Times-bestsellerauteur

JENNIFER DONNELLY

STIEFZUIS

SCHOONHEID IS
NIET ALTIJD MOOI

Vertaald door Sandra van de Ven

Voor iedereen die wel eens het gevoel heeft gehad
niet goed genoeg te zijn.

Dit is een duister verhaal. Een akelig verhaal.

Het is een verhaal uit een ander tijdperk, een tijdperk waarin meisjes in het woud werden opgewacht door wolven, beesten rondwaarden door de gangen van vervloekte kastelen en heksen op de loer lagen in peperkoekhuisjes met daken van suikergoed.

Die tijd is allang voorbij.

Maar de wolven zijn er nog, en ze zijn twee keer zo slim. De beesten zijn gebleven. En de dood verschuilt zich nog altijd onder een laagje poedersuiker.

Het is akelig voor elk meisje dat de weg kwijtraakt.

Nog akeliger voor een meisje dat zichzelf kwijtraakt.

Weet dat het gevaarlijk is om van het pad af te wijken.

Maar dat het nog veel gevaarlijker is om dat niet te doen.

PROLOOG

Er waren eens, altijd en nooit weer, drie gezusters die in een eeuwenoude stad aan zee bij kaarslicht aan het werk waren.

De eerste was een maagd. Haar lange, loshangende haar had de kleur van de ochtendzon. Ze droeg een witte japon en een parelsnoer om haar hals. In haar ranke handen hield ze een gouden schaar, die ze gebruikte om lange stukken luxe perkament af te knippen.

De tweede, een moeder, weelderig en sterk gebouwd, droeg een vuurrode japon. Om haar hals lagen robijnen. Haar rode haar, vurig als een zomerse zonsondergang, was gevlochten. In haar handen hield ze een zilveren kompas.

De derde was een oude vrouw, krom van rug en sluw van geest. Haar japon was zwart; haar enige sieraad was een ring van obsidiaan, waarin een schedel was gekerfd. Ze droeg haar sneeuwwitte haar in een wrong. Tussen haar knoestige, met inkt bevlekte vingers hield ze een veer.

De ogen van de oude vrouw waren, net als die van haar zusters, onheilspellend grijs, kil en meedogenloos als de zee.

Er klonk een plotselinge donderklap, en ze sloeg haar blik op van de lange houten werktafel waaraan ze zat naar de open deuren van haar balkon. Een bulderend onweer stortte zich op de stad. Regen geselde de daken van de monumentale palazzo's. Bliksemschichten doorklieften het duister. In elke kerktoeren luidden de noodklokken.

‘Het water stijgt,’ zei ze. ‘De stad zal onderlopen.’

‘Wij bevinden ons hoog boven het water. Het zal ons niet deren. Het kan ons niet tegenhouden,’ zei de moeder.

‘Niets kan ons tegenhouden,’ zei de maagd.

De oude vrouw kneep haar ogen toe. ‘Hij wel.’

‘De bedienden zijn waakzaam,’ zei de moeder. ‘Hij zal niet binnenkomen.’

‘Misschien is hij al binnen,’ zei de oude vrouw.

Bij die woorden keken de moeder en de maagd op. Hun schichtige blikken schoten heen en weer door de holle, donkere zaal, maar ze zagen geen indringers, alleen hun in mantels en kappen gehulde bedienden die zich van hun taken kweten. Opgelucht richtten ze zich weer op hun werk, maar de oude vrouw bleef op haar hoede.

De zusters waren cartografen, maar niemand kwam hun kaarten ooit kopen, want ze waren met geen goud te betalen.

Stuk voor stuk waren ze prachtig getekend, met veren van een zwarte zwaan.

Stuk voor stuk waren ze rijk gekleurd, met inkten op basis van indigo, goud, gemalen parels en andere grondstoffen – grondstoffen die veel moeilijker te bemachtigen waren.

Stuk voor stuk hadden ze niet afstand, maar tijd als maateenheid, want elke kaart beschreef de koers van een mensenleven.

De oude vrouw snoof de lucht op. ‘Rozen, rum en rampspoed,’ mompelde ze. ‘Kun je ze niet ruiken? Kun je hém niet ruiken?’

‘Het is de wind maar,’ zei de moeder sussend. ‘Die draagt de geuren van de stad met zich mee.’

Nog steeds mompelend doopte de oude vrouw haar veer in een inktpot. Kaarsen flakkerden in zilveren kandelaars terwijl ze het landschap van een leven tekende. Een gitzwarte raaf met glanzende ogen zat op de schoorsteenmantel. Tegen een van de muren stond een langwerpige klok met een ebbenhouten kast. De pendule, een mensenschedel, zwaaide traag heen en weer en

telde tikkend de seconden, de uren, de jaren, de levens af.

Het vertrek had de vorm van een spin. De werkruimte van de zusters, in het midden, vormde het lijf. Lange gangen met torenhoge boekenkasten strekten zich vanuit dat middelpunt uit als de vele poten van een spin. Aan de ene kant van het vertrek leidden glazen deuren naar het balkon, aan de andere zijde verhief zich dreigend een stel dubbele deuren van bewerkt hout.

De oude vrouw legde de laatste hand aan haar kaart. Ze hield een staaf rode zegelwas in een kaarsvlam, liet de was op het onderste deel van het document druppelen en drukte haar ring erin. Zodra het zegel was uitgehard, rolde ze de kaart op, bond er een zwart lint omheen en overhandigde het aan een bediende. Die verdween, met een kaars om zichzelf bij te lichten, in een van de gangen om de kaart op te bergen.

Op dat moment gebeurde het.

Een andere bediende liep met gebogen hoofd tussen de oude vrouw en de open balkondeuren door. Opeens werd hij getroffen door een windvlaag, en het vertrek vulde zich met de rijke geur van rook en specerijen. De neusvleugels van de oude vrouw sperden zich wijd open. Met een ruk draaide ze zich om.

‘Jij daar!’ riep ze, en ze viel naar hem uit. Haar klauwachtige hand klemde zich om zijn kap. Die viel van zijn hoofd en onthulde een jongeman met amberkleurige ogen, een donkere huid en lange, zwarte vlechten. ‘Grijp hem!’ snauwde ze.

Een stuk of tien bedienden stormden op de man af, maar toen ze hem bijna hadden bereikt, blies een nieuwe windvlaag de kaarsen uit. Tegen de tijd dat ze alle deuren hadden dichtgeslagen en de kaarsen weer hadden aangestoken, was de man verdwenen. Alleen zijn mantel, die hij had afgeworpen, lag nog in een hoopje op de vloer.

De oude vrouw beende heen en weer en schreeuwde tegen de bedienden. Die stroomden met wapperende mantels de duistere gangen in, in een poging de indringer uit zijn schuilplaats te

verjagen. Even later schoot hij van achter een van de boekenkasten tevoorschijn en bleef vlak voor de oude vrouw abrupt staan. Hij snelde naar de houten deuren en rammelde verwoed aan de klinken, maar ze waren op slot. Binnensmonds vloekend draaide hij zich om naar de drie zusters, schonk hun een levendige glimlach en maakte een diepe buiging.

Hij droeg een hemelsblauwe pandjesjas, een leren kniebroek en hoge laarzen. In een van zijn oren bungelde een gouden ring, op zijn heup hing een korte sabel. Zijn gelaat was schoon als de dageraad, zijn glimlach betoverend als de middernacht. Zijn ogen beloofden je de wereld en alles wat erbij hoorde.

Maar de zusters waren niet gevoelig voor zijn schoonheid. Een voor een spraken ze.

‘Geluk,’ bitste de maagd.

‘Gevaar,’ snauwde de moeder.

‘Doem,’ grauwde de oude vrouw.

‘Ik geef de voorkeur aan Fortuin. Dat ligt lekkerder in het gehoor,’ zei de man met een knipoog.

‘Het is lang geleden dat je ons hebt bezocht,’ zei de oude vrouw.

‘Ik zou vaker moeten langskomen,’ zei Fortuin. ‘Het is altijd een genoegen de schikgodinnen te zien. Jullie zijn zo spontaan, zo wild en onvoorspelbaar. Altijd een feestje om hier te zijn. Een waar bacchanaal. Het is gewoon zo... ontzettend... leuk!’

Een handvol bedienden kwam tussen de boekenkasten vandaan, rood aangelopen en buiten adem. Fortuin trok zijn sabel uit de schede. Het wapen blonk in het kaarslicht. De bedienden deinsden terug.

‘Van wie heb je deze keer de kaart gestolen?’ vroeg de oude vrouw. ‘Welke keizerin of generaal heeft je om een gunst gevraagd?’

Nog steeds met de sabel in zijn ene hand haalde Fortuin een kaart uit zijn jas. Hij trok het lint er met zijn tanden af en schud-

de het perkament open. Het rolde af, en hij hield het omhoog. De drie vrouwen tuurden ernaar, en de woede op hun gezichten maakte plaats voor verwarring.

‘Ik zie een huis, Maison Douleur, in het dorp Saint-Michel,’ zei de oude vrouw.

‘Is dat niet het huis van –’ begon de matrone.

‘Een meisje. Isabelle de la Paumé,’ maakte de oude vrouw haar zin af.

‘Wíé?’ vroeg de maagd.

‘Al die moeite voor zomaar een meisje?’ vroeg de oude vrouw, terwijl ze Fortuin strak aankeek. ‘Ze stelt niets voor, ze is niets bijzonders. Ze is mooi noch verstandig. Ze is egoïstisch. Gemeen. Waarom zij?’

‘Omdat ik dol ben op uitdagingen,’ antwoordde Fortuin. Hij rolde de kaart met één hand op, tegen zijn borst, en stak hem terug in zijn jas. ‘En welk meisje zou niet kiezen voor wat ik te bieden heb?’ Hij gebaarde naar zichzelf, alsof zelfs hij niet kon geloven hoe onweerstaanbaar hij was. ‘Ik geef haar de kans om nieuwe wegen in te slaan. De kans om haar eigen weg te creëren.’

‘Dwaas,’ zei de oude vrouw. ‘Jij begrijpt niets van stervelingen. Wij schikgodinnen zetten hun levensweg voor hen uit omdat ze dat graag willen. Stervelingen houden niet van onzekerheid. Ze houden niet van verandering. Verandering is angstaanjagend. Verandering is pijnlijk.’

‘Verandering is een kus in het donker. Een roos in de sneeuw. Een woeste weg op een winderige avond,’ wierp Fortuin tegen.

‘In het donker leven monsters. Een roos in de sneeuw sterft. Op woeste wegen raken meisjes verdwaald,’ reageerde de oude vrouw.

Maar Fortuin liet zich niet ontmoedigen. Hij stak zijn sabel terug in de schede en stak zijn hand uit. Als bij toverslag verscheen er een gouden munt tussen zijn vingers. ‘Daar wil ik wel om wedden,’ zei hij.

‘Je gaat te ver,’ grauwde de oude vrouw. De toorn pakte zich als een onweerswolk samen in haar ogen.

Fortuin gooide het goudstuk naar de oude vrouw toe. Die griste het uit de lucht en legde het met een klap op tafel.

Het onweer barstte los.

‘Denk je echt dat je met een goudstuk kunt goedmaken wat je in gang hebt gezet?’ raasde ze. ‘Een krijgsheer richt een ravage aan in Frankrijk. De Dood oogst beenderen bij de vleet. Een koninkrijk wankelt. Allemaal door jou!’

Fortuins glimlach vervaagde. Een paar tellen lang leek zijn vurige bravoure getemperd. ‘Ik zet het recht. Dat zweer ik.’

‘Met de kaart van dát meisje?’

‘Ooit was ze dapper. Was ze goed.’

‘Je hoofd is nog leger dan je beloften,’ zei de oude vrouw. ‘Open de kaart nog eens. En lees hem deze keer. Zie wat er van haar wordt.’

Fortuin deed wat ze zei. Zijn blik volgde het pad van het meisje over het perkament. Zijn adem stakte in zijn keel toen hij het eind zag: de vlekken en arceringen, de woeste lijnen. Zijn blik zocht die van de oude vrouw. ‘Dit eind... Dat is niet... Dat kán niet...’

‘Denk je nog steeds dat je het kunt rechtzetten?’ vroeg de oude vrouw spottend.

Fortuin hief zijn kin en deed een stap in haar richting. ‘Ik bied je een hoge inzet. Als ik deze weddenschap verlies, zal ik nooit meer voet in dit palazzo zetten.’

‘En als ik verlies?’

‘Dan laat je mij deze kaart houden. Dan sta je het meisje toe voortaan haar eigen weg te bepalen.’

‘Die inzet staat me niet aan,’ zei de oude vrouw. Ze wuifde met haar hand, en haar bedienden, die langzaam op Fortuin af waren geslopen, vielen hem aan. Sommigen droegen nu zelf ook korte sabels. Fortuin zat in de val. Zo leek het tenminste.

‘Er is geen hoop op ontsnapping. Geef me de kaart terug,’ zei de oude vrouw met uitgestoken hand.

‘Er is altijd hoop,’ zei Fortuin, terwijl hij de kaart weer in zijn jas stopte. Hij rende een paar passen, zette een flikflak in en vloog over de hoofden van de bedienden heen. Met de gratie van een panter landde hij op de werktafel, en hij rende er in de lengte overheen. Aan het eind sprong hij op de grond en spoedde zich naar het balkon.

‘Nu zit je in de val, schurk!’ riep de oude vrouw hem na. ‘We bevinden ons drie verdiepingen boven de grond. Wat wilde je doen? Over de gracht heen springen? Zelfs jij hebt daar niet genoeg geluk voor!’

Fortuin rukte de balkondeuren open en sprong op de balustrade. Het regende niet meer, maar het marmer was nog nat en glibberig. Zijn lichaam bewoog wild van voren naar achteren. Zijn armen maaiden door de lucht. Juist op het moment dat het leek of een val onvermijdelijk was, slaagde hij erin, precair wankelend op zijn tenen, om zijn evenwicht te hervinden.

‘De kaart. Nú,’ beval de oude vrouw. Ze was het balkon op gelopen en stond maar een paar armlengten bij hem vandaan. Haar zusters voegden zich bij haar.

Fortuin keek vlug achterom naar de schikgodinnen; toen sprong hij met een salto de lucht in. De oude vrouw hapte naar adem. Ze rende naar de balustrade, op de voet gevolgd door haar zusters, in de verwachting hem te zien verdrinken in het kolkende water in de diepte.

Maar dat was niet zo. Hij lag veilig op zijn rug in het baldakijn van een gondel. De boot schommelde vervaarlijk heen en weer, maar Fortuin mankeerde niets.

‘Roeien, mijn beste man!’ riep hij tegen de gondelier. De man deed wat hij vroeg. De boot voer weg.

Fortuin ging rechtop zitten en keek de schikgodinnen aan met ogen die flonkerden als diamanten. ‘Nu moeten jullie mijn

inzet wel aanvaardden! Jullie hebben geen keus!' riep hij.

De gondelboot werd steeds kleiner naarmate hij verder de gracht af zakte. Even later ging hij de hoek om en verdween.

'Dit is een slechte zaak,' zei de oude vrouw duister. 'We kunnen niet toestaan dat stervelingen hun eigen keuzes maken. Wanneer ze dat doen, leidt dat tot rampspoed.'

De maagd en de moeder liepen terug naar binnen. De oude vrouw volgde hen. 'Pak mijn reiskoffer in,' blafte ze tegen een bediende. 'Ik heb veren nodig, en inkt...' Haar hand bleef hangen boven de potjes op de tafel. Ze koos een diep ebbenzwarte kleur. 'Angst, ja. Jaloezie zal ook van pas komen,' zei ze, terwijl ze naar een potje gifgroene inkt reikte.

'Waar ga je naartoe?' vroeg de maagd.

'Naar het dorp Saint-Michel,' antwoordde de oude vrouw.

'Zul je Fortuin ervan weerhouden het meisje te grijpen?' vroeg de moeder.

De oude vrouw lachte grimmig. 'Nee. Dat kan ik niet. Maar ik zal doen wat wij schikgodinnen altijd hebben gedaan. Ik zal het meisje ervan weerhouden haar kans te grijpen.'

In de keuken van een chic landhuis zat een meisje met een mes stevig in haar hand geklemd.

Haar naam was Isabelle. Ze was niet mooi.

Ze hield het lemmet van het mes boven de vlammen van het vuur dat brandde in de open haard. Achter haar hing haar zus Octavia onderuitgezakt en half bewusteloos in een andere stoel.

Octavia's gezicht was lijfbleek. Haar ogen waren gesloten. De ooit witte kous die haar rechtervoet bedekte was vuurrood van het bloed. Adélie, het oude kindermisje van de zusjes, trok de kous voorzichtig uit en hapte naar adem. Octavia's hiel was weg. Bloed drupte uit de lelijke wond die was achtergebleven en vormde een plasje op de grond. Ze deed haar best om zich in te houden, maar toch ontsnapte haar een kreun van pijn.

'Stil, Tavi!' berispte Maman haar. 'Straks hoort de prins je nog! Jouw kans is misschien verkeken, maar die van je zusje hopelijk nog niet.'

Maman was de moeder van de meisjes. Ze stond bij de gootsteen bloed uit een glazen muiltje te spoelen.

De prins was gekomen, op zoek naar degene die het had gedragen. Drie dagen geleden had hij op een gemaskerd bal de hele avond gedanst met een beeldschoon meisje en hij was verliefd op haar geworden, maar zodra de klok twaalf uur sloeg, was het meisje weggerend. Het enige wat ze had achtergelaten was een glazen muiltje. Hij zou trouwen met het meisje dat het had gedragen, had hij bezworen. Met haar en met niemand anders.

Maman was vastbesloten dat een van haar dochters dat meisje zou zijn. Ze had het koninklijk gezelschap in de hal begroet en gevraagd of Isabelle en Octavia in afzondering het muiltje mochten passen, met het oog op hun eerzaamheid. De prins had daarmee ingestemd. De groothertog had haar een fluwelen kussen voorgehouden. Maman had het glazen muiltje voorzichtig opgepakt en meegenomen naar de keuken. Haar dochters waren haar gevolgd.

‘We hadden het lemmet voor Tavi moeten verhitten,’ tobde Maman nu. ‘Waarom heb ik dat niet eerder bedacht? Een heet mes schroeit de bloedvaatjes dicht en stelpt het bloeden. Ach ja. Bij jou zal het beter gaan, Isabelle.’

Isabelle slikte moeizaam. ‘Maar Maman, dan kan ik toch niet meer lopen?’ vroeg ze met een klein stemmetje.

‘Dwaze meid! Straks word je rondgereden. In een gouden koets. Bedienden zullen je erin en eruit tillen.’

De vlammen likten aan het zilveren lemmet. Het gloeide rood op. Isabelles ogen werden groot van angst. Ze dacht aan een hengst waarop ze ooit dol was geweest, maar die ze nu kwijt was.

‘Maar Maman, dan kan ik toch niet meer door het woud galopperen?’

‘De tijd is aangebroken om zulke kinderlijke bezigheden te laten voor wat ze zijn,’ zei Maman, terwijl ze het muiltje afdroogde. ‘Ik heb me in de schulden gestoken in mijn pogingen huwelijkskandidaten voor jou en je zus aan te trekken. Mooie japonnen en sieraden kosten een fortuin. Een meisje kan in het leven maar op één ding hopen: een goed huwelijk. En de prins van Frankrijk is de beste partij van allemaal.’

‘Ik kan het niet,’ fluisterde Isabelle. ‘Ik kan het echt niet.’

Maman zette het glazen muiltje neer. Ze liep naar de open haard en nam Isabelles gezicht tussen haar handen. ‘Luister naar me, kind, en luister goed. Liefde is lijden. Liefde is opoffering.’

Hoe eerder je dat leert, hoe beter.'

Isabelle kneep haar ogen dicht. Ze schudde haar hoofd.

Maman liet haar los. Even deed ze er het zwijgen toe. Toen ze eindelijk verder sprak, klonk haar stem kil, maar haar woorden schroelden Isabelles ziel.

'Je bent lelijk, Isabelle. Dom. Vormeloos als een knoedel. Ik kon zelfs de zoon van het schoolhoofd, een ezel met X-benen, niet zover krijgen dat hij met je trouwde. Nu wacht er achter die deur een prins – een prins, Isabelle – en het enige wat je hoeft te doen om hem de jouwe te maken is een paar tenen afsnijden. Alleen maar een paar nutteloze teentjes...'

Maman hanteerde schaamte zo bedreven als een huurmoordenaar zijn dolk: ze stak haar slachtoffer er recht mee in het hart. Ze zou het toch wel winnen; ze won altijd. Dat wist Isabelle maar al te goed. Hoe vaak had ze nu al op bevel van haar moeder een deel van zichzelf weggesneden? Het deel dat te hard lachte. Het deel dat te snel paardreed en te hoog sprong. Het deel dat verlangde naar een tweede portie, meer jus, een groter stuk taart.

Als ik met de prins trouw, word ik een prinses, dacht Isabelle. En op een dag zelfs koningin. En dan zal niemand het ooit nog wagen me lelijk te noemen.

Ze opende haar ogen.

'Goed zo, meisje. Wees dapper. Wees snel,' zei Maman. 'Snij ter hoogte van het gewricht.'

Isabelle haalde het mes uit de vlammen.

En deed haar best de rest te vergeten.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Stepsister*

Verschenen bij Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc.

© 2019 Jennifer Donnelly

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: John Dismukes

Omslagontwerp: Maeve Norton/Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5109 5 (e-book 978 90 261 5110 1)

NUR 285, 284